

Arrest

nr. 228 019 van 25 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op maandag 22 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 juni 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), beide aan de verzoekende partij op 20 juni 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 maart 2019 wordt verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn verhoord door de politie te Antwerpen.

Op 19 juni 2019 biedt verzoeker zich aan bij de politie voor verhoor.

Op 20 juni 2019 wordt verzoeker gehoord in opdracht van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 20 juni 2019 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van ANTWERPEN op 19.06.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

Naam: A. (...),

Voornaam: J. (...)

Geboortedatum: (...).1990

Geboorteplaats: V. (...)

Nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

~~*binnen (aantal) dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 20.06.2019*~~

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ *2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 6, van de wet of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.*

■ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Betrokkene verblijft reeds sedert 17.10.2017 in het Rijk / op het grondgebied van de Schengenstaten.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor slagen en verwondingen . (PV nummer (...)) en bedreigingen (...) van de politiezone van ANTWERPEN

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten/ kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij een vrouw en drie kinderen heeft in België

Uit het administratief dossier blijkt dat hij niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen noch met zijn echtgenote. Dit heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst.

Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

■ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 17.10.2017 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor slagen en verwondingen . (PV nummer (...)) en bedreigingen (...) van de politiezone van ANTWERPEN

*Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten/ kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
(...)"*

Op 20 juni 2019 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door de politie van ANTWERPEN op 19.06.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

Naam : A. (...)

voornaam : J. (...)

geboortedatum : (...).1990

geboorteplaats : V. (...)

nationaliteit : Albanië

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 20.06.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod ⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

■ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 17.10.17 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor slagen en verwondingen . (PV nummer (...)) en bedreigingen (...) van de politiezone van ANTWERPEN

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten/ kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van (aantal) jaar dat hem/haar betekend werd op (datum).

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart dat hij een vrouw en drie kinderen heeft in België

Uit het administratief dossier blijkt dat hij niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen noch met zijn echtgenote. Dit heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten/ kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, dat luidt als volgt:

"Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat de beslissing van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art. 3 en 8 van het EVRM geschonden worden indien verzoeker dient terug te keren naar Albanië.

III. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Verzoeker zou verklaard hebben niet aan een medische problematiek te lijden, doch er werd bij verzoeker Hepatitis B vastgesteld en dit reeds begin 2019. Er diende dan ook te worden onderzocht of hij, omwille van zijn problematiek, wel kan terugkeren naar Albanië.

Hierover werd niets gemotiveerd, waardoor er dient afgeleid te worden dat het ook niet onderzocht werd.

Dit getuigt van een onzorgvuldig bestuur waarbij geen rekening wordt gehouden met alle gevaarsfactoren in het land van herkomst en de elementen die van toepassing zijn op verzoeker.

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat het dossier van verzoeker zonder de nodige zorgvuldigheid werd behandeld.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel:

"Wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."¹

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Er wordt gesteld dat verzoeker, ondanks het feit dat hij twee kinderen heeft, kan terugkeren naar Albanië en dit gezien het gezin niet samenwoont.

De echtgenote en de 2 kinderen van verzoeker verblijven in het Opvangcentrum te (...).

Ook zal verzoeker een procedure voor de Familierechtbank opstarten om het voogdij over de kinderen op te eisen en dit gezien de geestestoestand van zijn echtgenote. Dit is ook de reden waarom zij meerdere klachten neerlegde tegen verzoeker en hem zo te verhinderen zijn kinderen te zien.

Het is dan ook zeer onredelijk om het gezin van verzoeker naast zich neer te leggen en te stellen dat moderne communicatie kan worden ingeschakeld om de hechte familierelaties tussen verzoeker en zijn partner en zijn kinderen te onderhouden. Het spreekt voor zich dat de redelijkheid (en tevens artikel 8 EVRM) vereist dat verzoeker in aanwezigheid van zijn gezin kan blijven!

Eerst en vooral kan verzoeker geenszins terugkeren. Hij heeft geen enkel onderkomen in Albanië. Hij verblijft intussen al enige tijd in België en heeft zich hier volledig geïntegreerd.

Ook verblijft zijn broer in België. Ook hierover wordt ook geen melding gemaakt in de motivering van zijn beslissing.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Men houdt geen rekening met de actuele toestand in Albanië en het gevaar dat verzoeker loopt bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst. Hij heeft er geen toekomst en kan niet terugkeren wegens een ernstige schending van artikel 3 EVRM. In plaats van te onderzoeken welke gevaren verzoeker loopt zeker in het licht van zijn medische problematiek, legt men dit volledig naast zich neer. Er wordt hierover zelfs niets gemotiveerd in de beslissing.

Hieruit volgt dat deze beslissing niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht ernstig geschonden wordt. De motivering is niet pertinent en kan de beslissing rechtvaardigen, noch in rechte dragen.

De motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).²

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Er wordt niets onderzocht i.v.m. artikel 3 van het EVRM in het licht van zijn medische problemen. Er wordt hieromtrent enkel gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt."

Er werd reeds in januari 2019 bij verzoeker Hepatitis B vastgesteld en hij wordt hiervoor ook behandeld en opgevolgd door Dokters van de Wereld. Dit diende in het kader van artikel 3 EVRM ernstig onderzocht te worden.

Verwerende partij is zeer kort van stof wat betreft de schending van artikel 3 EVRM. Men baseert zich op het interview van verzoeker, waarvan niet met zekerheid kan gesteld worden dat het conform geldende wetgeving werd afgenomen (infra), zeker niet gezien verzoeker "zou verklaard hebben" dat hij geen medische problemen heeft gezien er bij hem wel hepatitis B werd vastgesteld, en besluit dan dat er geen schending is. Men heeft geen enkel onderzoek gevoerd naar de actuele situatie in Albanië en de mogelijkheid op mensonterende behandelingen en het gevaar van ernstige mensenrechtenschendingen.

Deze elementen worden niet onderzocht door verwerende partij. Nochtans vereist artikel 3 EVRM dat de overheid de situatie in het land van herkomst onderzoekt en tevens de elementen die worden aangehaald door verzoeker!

Dat deze beslissing getuigt van een ernstig gebrek aan afdoende motivering die de beslissing kan rechtvaardigen en dat ze verder absoluut niet pertinent is. Men heeft geen enkel belangrijk element in aanmerking genomen bij de beoordeling van het dossier van verzoeker. Er wordt niet de minste belangenafweging gemaakt.

Tevens motiveert men dat gezien hij niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen en met zijn echtgenote dat dit niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen heeft, zeker niet indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen bestaat er geen beletsel om deze ouder op te zoeken in diens land van herkomst.

Zoals reeds hierboven aangehaald bestaan er tussen beide ouders een aantal problemen. Verzoeker mag zijn kinderen niet zien en zijn echtgenote legt ook regelmatig klacht neer bij de politie. Verzoeker heeft reeds meermaals verklaard bij de politie dat dit tot stand komt door de geestestoestand van zijn echtgenote (zie bijlage).

De kinderen zijn nog jong. Deze leeftijd is van aanzienlijk belang in de opvoedingscyclus van de kinderen en geven vorm aan de karaktereigenschappen van een kind. De cruciale ontwikkeling van kinderen speelt zich af gedurende de eerste zes levensjaren!

De verwijdering van de vader, zelfs tijdelijk, zal voor de kinderen een onherstelbaar nadeel met zich meebrengen en zal de familiale hechting tussen vader en kinderen ernstig in de weg staan! Dit is niet redelijk te verantwoorden!

Verwerende partij houdt voor dat verzoeker middels moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn gezin quod non. Dat dit de toets van artikel 8 EVRM niet kan doorstaan! (supra) Temeer gelet op de jeugdige leeftijd van de kinderen! Een affectieve band kan niet door middel van moderne communicatietechnieken worden bereikt.

Dat het duidelijk is dat verzoeker de kans moeten krijgen om de opvoeding van zijn kinderen op zich te nemen, en dat een eventuele repatriëring naar Albanië een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zou brengen ten opzichte van zijn kinderen.

Men dient zich de vraag te stellen of contact houden via moderne communicatiemiddelen tegemoetkomt aan de opvoedingsvereisten waarop een kind recht heeft om zich volledig te kunnen ontwikkelen en ontplooiën. Verzoeker heeft het recht een gezinsleven en een band met zijn kinderen op te bouwen. Een virtuele band met zijn kinderen, zelfs gedurende een tijdelijke periode, is niet de wens van de wetgever en is in strijd met regelgeving rond opvoeding!

Ook gelet op de geestestoestand van de echtgenote/moeder is het van cruciaal belang dat de vader zijn rol kan blijven uitoefenen.

Verzoeker kan enkel vaststellen dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de werkelijke situatie van verzoeker!

Tenslotte meent verwerende partij dat er een risico bestaat op onderduiken in hoofde van verzoeker. Op de PV's die verzoeker voegt bij huidig beroep is duidelijk aangegeven op welk adres verzoeker verblijft. Hij verklaart hier ook dat hij bij zijn broer verblijft.

Er bestaat dan ook geen enkel risico op onderduiken in hoofde van verzoeker. Hij kan zijn gezin niet achterlaten.

De motivering i.v.m. het risico op onderduiken in hoofde van verzoeker is onterecht.

Schending van de hoorplicht

De beslissing geeft aan dat verzoeker werd gehoord op 19.06.2019 door de PZ Antwerpen.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend.*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat de belangen van verzoeker ernstig worden aangetast aangezien hij wordt blootgesteld aan een schending van artikel 3 EVRM.

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd tevens in toepassing van artikel 7, alinea 1, °3 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr. 184.616 in RvV 202254). Deze reactie houdt tevens in dat hij op een adequate manier zijn standpunt kan duidelijk maken.

Men heeft na het horen van verzoeker op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de elementen die in zijn gehoor naar boven zijn gekomen. Bovendien werd hem niets gevraagd over zijn schrik om terug te keren naar zijn land van herkomst. Het is duidelijk dat de hoorplicht hier enkel gepercipieerd werd als loutere formaliteit en niet als procedureel element dat mee de beslissing vorm dient te geven, rekening houdend met alles wat in dit gehoor naar boven komt.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Verzoeker lijdt aan Hepatitis B en heeft dus wel degelijk een medische problematiek. Nochtans wordt in de beslissing gemotiveerd dat dit niet het geval zou zijn alsook is dit de reden om art. 3 van het EVRM niet naar behoren te onderzoeken.

Er wordt tevens niet vermeld dat hij in België een broer zou hebben, waarbij verzoeker woont.

Ook omwille van deze familieband schendt deze beslissing art. 8 van het EVRM;

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoeker indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot deze beslissing.

III.2. Schending van art. 8 van het EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een relatie onderhoudt met zijn kinderen.

In dit dossier wordt geen enkele belangenafweging gemaakt hoewel de fair - balance toets onontbeerlijk is bij het nemen van een beslissing om het grondgebied te verlaten. Men dient een afweging te maken tussen de belangen van de vreemdeling en die van de overheid bij het nemen van een uitwijzingsbeslissing. Indien men vaststelt dat de voordelen voor de overheid gering zijn ten opzichte van het voordeel voor de vreemdeling, dan dient men zich te onthouden van het nemen van een beslissing om het grondgebied te verlaten.

Ook een toetsing aan de mensenrechten zoals vastgelegd in het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is onontbeerlijk in onderhavig dossier. Met name artikel 8 EVRM dient grondig te worden onderzocht om na te gaan of deze bepaling niet geschonden wordt!

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

(...)

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need. Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu dient te worden opgemerkt dat verwerende partij heeft nagelaten de ouderlijke relatie die tussen verzoeker en zijn kinderen bestaat te onderzoeken en hieraan het nodige belang te hechten, en dit omwille van het feit dat zij niet samenwonen.

Ondanks dat verzoeker niet samenwoont met zijn kinderen, staat het ontegensprekelijk vast dat verzoeker samen met zijn twee kinderen een gezin vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Ook onderhoudt hij een familieband met zijn broer, waarover in de beslissing niets vermeld wordt en waarvan uitgegaan moet worden dat dit niet onderzocht werd.

Bijgevolg is de vraag of er wel of geen "gezinsleven" bestaat in wezen een vraag die feitelijk afhankelijk is van het werkelijke bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden. Men dient daarom de facto familiebanden te bekijken conform de rechtspraak van het EHRM. Volgende feitelijke elementen vormen bij die beoordeling belangrijke toetsstenen:

- *Wonen de betrokkenen samen? Zelfs bij ontstentenis van enige wettelijke erkenning van het gezinsleven;³*

- *De lengte van de relatie;*

- *De toewijding van de vader naar zijn kinderen;*

Uit de bestreden beslissing kan enkel worden afgeleid dat met geen van de belangrijke toetsstenen van artikel 8 EVRM rekening werd gehouden alvorens een beslissing te nemen.

De genomen beslissing schendt manifest artikel 8 EVRM!

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen, maar dat dit in onderhavig dossier geenszins gebeurd is.

Een terugkeer naar het land van herkomst zou voor verzoeker zware gevolgen met zich meebrengen, vnl. op basis van zijn gezinsleven met zijn kinderen.

Hij kan om die redenen niet terugkeren naar Albanië, OOK NIET TIJDELIJK!

Ook onderhoudt hij band met zijn broer. Ook deze familieband werd niet gemotiveerd in de bestreden beslissing, waardoor er vanuit gegaan moet worden dat deze niet onderzocht wordt. Nochtans is verzoeker woonachtig op zijn adres.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoeker en zijn kinderen gerespecteerd te worden!

III.3. Schending van het Internationale Verdrag betreffende de Rechten van het Kind (TVRK)

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "(...)"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De kinderen van verzoeker hebben het recht om verzoeker te kennen en door hem te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7, § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

"Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd."

De kinderen hebben recht op een relatie met verzoeker en aldus kan hij absoluut niet terugkeren naar Albanië en zijn kinderen achterlaten, zeker niet in het licht van de geestestoestand van de echtgenote van verzoeker.

Tevens geldt artikel 9 van het Internationale Verdrag betreffende de Rechten van het Kind:

"1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke

toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind."

Dat het duidelijk is dat de kinderen van verzoeker het recht hebben een band met verzoeker, hun vader, te onderhouden en dat zij die kansen ook moeten kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders. Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat duidelijk mag blijken dat dit hier niet het geval is!

Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, nl: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011

In dit arrest wordt het volgende vermeld:

§1. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Court's judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had also assumed their daily care since her separation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children's lives.

§2. Also, an equally important consequence of the said judgment of 24 May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.

§3. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two-year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the decisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their separation would be permanent or temporary is in the realm of speculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnerable, as held by the minority of the Supreme Court.

Verwerende partij dient rekening te houden met de kinderen van verzoeker en faalt erin dit te doen! Integendeel zelfs!

Het EHRM heeft in haar rechtspraak bevestigd dat het belang van minderjarige kinderen in overweging moet worden genomen bij de evenwichtsoefening die moet worden gemaakt wanneer een Overheid een beslissing moet nemen over een verblijfskwestie. Bij deze evenwichtsoefening dient men ook rekening te houden met de moeilijkheid die een minderjarig kind zal/kan ervaren bij een terugkeer naar het land van herkomst van zijn ouder (EHRM 3 oktober 2014, JEUNESSE t. Nederland)

Het Hof oordeelde als volgt: "Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly involved by it."

(Eigen markering)

Het Hof wijst op artikel 3 IVRK dat stelt dat nationale instanties het belang van het kind als voornaamste overweging bij hun uitspraken moeten betrekken.

Ook artikel 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is noemenswaardig. Het bepaalt het volgende:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13 NL

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

(Eigen markering)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erkent de directe werking van dit artikel waarbij de belangen van het kind een essentiële overweging moeten vormen. De Raad interpreteert deze bepaling in het licht van artikel 3 IVRK, waardoor dit ook geldt voor beslissingen die onrechtstreeks kinderen raken.⁴ Hoe dan ook staat het vast dat het belang van het kind een essentiële overweging is die nauwkeurig dient te worden onderzocht met daarin begrepen een "fair-balance" toets met respect voor de mensenrechten.

III.4. Schending van art. 3 EVRM

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst, zal art 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verwerende partij faalt in haar beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken. Verzoeker lijdt aan Hepatitis B.

Er wordt hiervan gemotiveerd dat:

"Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt."

Ook hieromtrent werd dan ook niets onderzocht. Verwerende partij weigert de situatie in het land van herkomst te onderzoeken, niet enkel m.b.t. de actuele politieke toestand, doch ook m.b.t. de medische problematiek van verzoeker.

Dat verwerende partij dit op geen enkele manier onderzoekt in haar beslissing. Dit is flagrant onzorgvuldig!

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is en dat er een reële dreiging is voor de veiligheid van verzoeker."

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In de middelen wordt de schending aangehaald van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht inzake bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel, van de hoorplicht, van artikel 3 EVRM, van artikel 8 EVRM en van het IVRK

Verzoeker verwijst naar zijn gezinsleven in België en ook naar de aanwezigheid van zijn broer in België. Ondanks het gebrek aan samenwonen is er wel degelijk een gezinsleven met de kinderen en dat gezinsleven moet bestendig worden door de fysieke aanwezigheid van verzoeker in België, hetgeen ook in het belang van de kinderen zou zijn. Verzoeker zou niet gehoord zijn, hij verklaart aan hepatitis B te lijden en het bestuur had hiermee rekening moeten houden.

Er zou niet oordeelkundig gemotiveerd zijn over de duur (drie jaar) van het inreisverbod.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet voor wat het bevel betreft en artikel 74/11, § 1, tweede lid, voor wat het inreisverbod betreft.

Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven omdat zij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden en met betrekking tot het inreisverbod, omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Eveneens wordt gemotiveerd dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een vrouw en drie kinderen heeft in België, doch dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van de kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met de minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de verzoekende partij zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat de ouder te gaan opzoeken in het land van herkomst.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt overigens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De verwerende partij wenst te vervolgen dat in de bestreden beslissing betreffende het gezinsleven met de kinderen gemotiveerd wordt dat verzoeker een vrouw en drie kinderen heeft in België en dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in dienst land van herkomst.

Uit voorgaande motieven blijkt dat de verwerende partij betreffende het gezinsleven met de kinderen een afweging heeft gemaakt waarbij zij rekening heeft gehouden met de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming – waarbij wordt vastgesteld dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op de kinderen als de uitwijzing van de ouder die wel als een gezin samenwoont met de kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijkt vanuit het land waarnaar zij zal worden uitgewezen – en met de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet – waarbij wordt vastgesteld dat er voor de kinderen geen beletsel bestaat om de verzoekende partij te gaan opzoeken in het land van herkomst.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien, en louter ten overvloede, kan verzoeker niet ontkennen dat hij maar liefst tot drie keer toe geverbaliseerd werd: slagen en verwondingen (PV nr. (...)), bedreigingen (PV nr. (...)) en schriftelijke bedreigingen (PV nr. (...)). Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van het bestuur om de motiveren dat, in iedere hypothese, verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat het recht op een gezinsleven niet absoluut is en dat het algemeen belang en het vrijwaren van de openbare orde primeren op het individueel belang van verzoekende partij.

Verzoeker kan dus niet stellen dat er geen rekening werd gehouden met artikel 8 EVRM en met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noch met de belangen van de kinderen (zoals uitdrukkelijk wordt vermeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet).

Wat de schending van de hoorplicht en de schending van artikel 3 EVRM betreft, moet vastgesteld worden dat verzoeker werd degelijk gehoord (in bijzijn van een tolk) en dat hem de uitdrukkelijke vraag gesteld werd of een eventuele ziekte hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar het land van herkomst. Op die vraag heeft de verzoekende partij “neen” geantwoord.

Verzoeker werd dus wel degelijk gehoord en hij verklaarde niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn land van herkomst. De verzoekende partij kan bezwaarlijk verwerende partij verwijten dat er geen motivering is gegeven met betrekking tot zijn aangehaalde gezondheidsproblemen, nu zij dit gegeven niet ter kennis heeft gesteld aan de verwerende partij.

Tot slot kan verzoeker niet ernstig stellen dat er niet zou gemotiveerd zijn omtrent de duur van het inreisverbod, met name drie jaar, nu in de bestreden beslissing uitvoerig wordt ingegaan waarom er specifiek voor verzoeker een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd. Daarbij wordt gewezen op het feit dat hij niet samenwoont met zijn kinderen, dat een schending van artikel 3 en artikel 8 EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en dat een inreisverbod van 3 jaar proportioneel is.

Het bestuur heeft ter zake een discretionaire bevoegdheid en er kan bezwaarlijk gesteld worden, in het licht van de elementen die het dossier kenmerken en gelet op de motivering van de bestreden beslissingen, dat een inreisverbod van drie jaar kennelijk onredelijk zou zijn.

De door verzoeker aangehaalde bepalingen en beginselen worden aldus niet geschaad.

De middelen zijn niet ernstig.”

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 2° en 3° en 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker op het Schengengrondgebied verblijft sedert 17 oktober 2017 en hij op heterdaad werd betrapt voor slagen en verwondingen en bedreigingen en gezien het gewelddadige karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Tevens wordt in de eerste bestreden beslissing toegelicht dat verzoeker verklaart een vrouw en drie kinderen in België te hebben, maar uit het administratief dossier niet blijkt dat hij met hen samenwoont. De gemachtigde overweegt dat dit *"niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen (heeft), als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst"*. Verder overweegt de gemachtigde dat het feit dat *"de partner"* van verzoeker in België verblijft, niet kan worden behouden nu verzoeker inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden en het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Verder overweegt de gemachtigde dat verzoeker verklaarde geen medische problemen te hebben, zodat een schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) niet aannemelijk wordt gemaakt en er rekening werd gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Daarnaast bevat de eerste bestreden beslissing ook een motivering in feite waarom verzoeker geen termijn voor het vrijwillig vertrek wordt toegekend. De gemachtigde motiveert het risico op onderduiken in hoofde van verzoeker door erop te wijzen dat verzoeker beweert sinds 17 oktober 2017 in België te verblijven en uit het administratief dossier niet blijkt dat hij zijn verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren, hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn en hij geen bewijs levert dat hij op hotel logeert. Daarnaast wordt het gevaar voor de openbare orde in hoofde van verzoeker gemotiveerd door erop te wijzen dat hij op heterdaad werd betrapt voor slagen en verwondingen en bedreigingen en gezien het gewelddadig karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Waar verzoeker opwerpt dat over zijn medische problematiek niet wordt gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing, gaat hij voorbij aan de volgende motieven van de eerste bestreden beslissing: *"Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt."*

In zoverre verzoeker hekelt dat de eerste bestreden beslissing geen motieven over zijn Hepatitis B bevat, wordt verwezen naar wat hierover onder punt 2.1.3.3. wordt uiteengezet.

Aldus kunnen de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht worden onderzocht in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

2.1.3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n) iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verzoeker laat gelden dat hij zou hebben verklaard dat hij niet aan een medische problematiek lijdt, maar hij werpt thans op dat er bij hem sinds begin 2019 Hepatitis B werd vastgesteld. Verzoeker voert aan dat er dan ook diende te worden onderzocht of hij wel naar Albanië kan terugkeren. Verzoeker merkt op dat in de eerste bestreden beslissing hierover niet wordt gemotiveerd en hij leidt hieruit af dat dit dan ook niet werd onderzocht. Verzoeker concludeert hieruit dat zijn dossier onzorgvuldig werd behandeld.

In de eerste bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 20 juni 2019 op verzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken en voorafgaand aan het nemen van de eerste bestreden beslissing werd gehoord. Er werd verzoeker een vragenlijst voorgelegd. Vraag 6 van deze vragenlijst luidde als volgt: *“Heeft u een ziekte die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland? Zo ja, welke ziekte?”* Deze vraag wordt in het Nederlands, Frans, Engels en Albanees gesteld. Verzoeker beantwoordt deze vraag (in het Albanees) als volgt: *“Nee”*. Verzoeker laat thans gelden dat men zich baseert op zijn interview *“waarvan niet met zekerheid kan gesteld worden dat het conform geldende wetgeving werd afgenomen (infra)”*. Uit wat hieronder onder punt 2.1.3.8. wordt uiteengezet blijkt dat verzoeker een schending van de hoorplicht niet aannemelijk maakt. Verzoeker maakt verder ook niet aannemelijk dat hij niet één van de vier talen uit de vragenlijst, waaronder het Albanees zou beheersen. Het kan de gemachtigde van de bevoegde minister niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met het gegeven dat verzoeker aan Hepatitis B lijdt, wanneer verzoeker expliciet wordt gevraagd of hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert te reizen of terug te keren naar Albanië en hij deze vraag ontkennend beantwoordt. Het stond verzoeker vrij om aan te geven dat hij aan Hepatitis B lijdt. Het kan de gemachtigde van de bevoegde minister niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met gegevens die verzoeker in het kader van de uitoefening van zijn hoorrecht niet heeft medegedeeld, hoewel hij daartoe expliciet werd bevraagd.

Daarnaast voert verzoeker nog aan dat de gemachtigde de actuele politieke toestand niet heeft onderzocht in zijn land van herkomst.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor

onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 20 juni 2019 op verzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken en voorafgaand aan het nemen van de eerste bestreden beslissing werd gehoord. Er werd verzoeker een vragenlijst voorgelegd, waarbij de vragen ook in het Albanees werden geformuleerd. Vraag 3 van deze vragenlijst luidde als volgt: *“3. Om welke redenen keerde u niet terug naar uw herkomstland of kan u niet terugkeren naar uw herkomstland”*. Verzoeker antwoordde hierop: *“Ik heb hier familie”*. Verzoeker heeft hierbij bijgevolg niet gewezen op de actuele politieke toestand in zijn land van herkomst. Verzoeker licht thans ook niet in het minst toe waarom een terugkeer naar zijn land van herkomst gelet op *“de actuele politieke toestand”* een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.1.3.4. Verzoeker voert de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM. Hij verwijst ook naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, artikel 24 van het Handvest en naar de artikelen 7 en 9 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag).

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde heeft nagelaten om de ouderlijke relatie die hij met zijn kinderen heeft te onderzoeken en hieraan het nodige belang te hechten en dit omwille van het feit dat hij niet met zijn kinderen samenwoont. Verzoeker laat gelden dat ondanks het gegeven dat hij niet samenwoont met zijn kinderen, het ontegensprekelijk vaststaat dat hij een gezin met hen vormt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker voert verder aan dat een terugkeer naar zijn land van herkomst zware gevolgen heeft voor het gezinsleven met zijn kinderen en hij om die reden, zelfs niet tijdelijk kan terugkeren naar Albanië. Verzoeker stipt aan dat zijn kinderen recht hebben op een relatie met hun vader, hij daarom niet terug kan naar Albanië en zeker niet in het licht van de geestestoestand van zijn echtgenote. Verzoeker stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing wordt uiteengezet dat hij, ondanks het feit dat hij twee kinderen heeft, kan terugkeren naar Albanië en dit omdat hij niet met zijn gezin samenwoont. Verzoeker laat gelden dat zijn echtgenote en hun twee kinderen verblijven in het opvangcentrum te L. Verzoeker geeft aan dat hij voornemens is om een procedure voor de familierechtbank op te starten om de voogdij over zijn kinderen op te eisen en dit gezien de geestestoestand van zijn echtgenote. Volgens verzoeker is dit ook de reden waarom zij meerdere klachten tegen hem heeft neergelegd om zo te verhinderen dat hij zijn kinderen kan zien. Verzoeker voert aan dat het onredelijk is dat zijn gezinsleven links wordt gelaten en dat wordt gesteld dat moderne communicatiemiddelen kunnen worden ingeschakeld om de relaties met de kinderen te onderhouden. Verzoeker stipt aan dat de redelijkheid en artikel 8 van het EVRM vereisen dat verzoeker in de aanwezigheid van zijn gezin kan verblijven. Verzoeker werpt op dat zijn kinderen nog jong zijn en deze leeftijd van aanzienlijk belang is in de opvoedingscyclus van de kinderen en het vorm geven van hun karakter. Verzoeker voert aan dat zijn verwijdering, zelfs tijdelijk voor de kinderen een onherstelbaar nadeel met zich zal meebrengen en de familiale hechting tussen vader en kinderen ernstig in de weg zal staan. Verzoeker werpt verder ook op dat een affectieve band niet door middel van moderne communicatiemiddelen kan worden bereikt. Verzoeker laat ook gelden dat het gezien de geestestoestand van de moeder van cruciaal belang is dat hij zijn rol als vader kan blijven uitoefenen.

Artikel 24 van het Handvest luidt als volgt:

“De rechten van het kind

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”*

Artikel 7 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Artikel 7 Naam en nationaliteit

- 1. Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.*
- 2. De Staten die partij zijn, waarborgen de verwezenlijking van deze rechten in overeenstemming met hun nationale recht en hun verplichtingen krachtens de desbetreffende internationale akten op dit gebied, in het bijzonder wanneer het kind anders staatloos zou zijn.”*

Artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Artikel 9 Scheiding kind van de ouders en recht op omgang

- 1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.*
- 2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.*
- 3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind.*
- 4. Indien een dergelijke scheiding voortvloeit uit een maatregel genomen door een Staat die partij is, zoals inhech-tenisneming, gevangenneming, verbanning, deportatie, of uit een maatregel het overlijden ten gevolge hebbend (met inbegrip van overlijden, door welke oorzaak ook, terwijl de betrokkene door de Staat in bewaring wordt gehouden) van één ouder of beide ouders of van het kind, verstrekt die Staat, op verzoek, aan de ouders, aan het kind of, indien van toepassing, aan een ander familielid van het kind de noodzakelijke inlichtingen over waar het afwezige lid van het gezin zich bevindt of waar de afwezige leden van het gezin zich bevinden, tenzij het verstrekken van die inlichtingen het welzijn van het kind zou schaden. De Staten die partij zijn, waarborgen voorts dat het indienen van een dergelijk verzoek op zich geen nadelige gevolgen heeft voor de betrokkene(n).”*

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of binnen een andere samenlevingsvorm werd geboren. Om het bestaan van een beschermenswaardig 'gezinsleven' vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30). De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden als verbroken kunnen worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). Samenwoning is geen absolute vereiste voor het vaststellen van een gezinsleven tussen ouder en kind (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30). Het gezinsleven eindigt evenmin indien een kind in de pleegzorg wordt opgenomen (EHRM 27 juni 1996, nr. 17383/90, Johansen v. Noorwegen, § 52).

In de eerste bestreden beslissing wordt het volgende uiteengezet:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van ANTWERPEN op 19.06.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

(...)

Betrokkene verklaart dat hij een vrouw en drie kinderen heeft in België

Uit het administratief dossier blijkt dat hij niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen noch met zijn echtgenote. Dit heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst."

Uit de eerste bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat de gemachtigde het gezinsleven tussen verzoeker en zijn kinderen betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In deze zaak betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Verzoeker betwist niet dat *"hij niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen noch met zijn echtgenote"*.

Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij volgende motieven kennelijk onredelijk acht: *"Dit heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst."*

Verzoeker toont evenwel niet aan dat zijn (echtgenote en) kinderen gemachtigd of toegelaten zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij door de eerste bestreden beslissing van zijn echtgenote en kinderen wordt gescheiden voor een termijn langer dan drie maanden.

Minstens hierin verschilt deze zaak van de zaak Nunez t. Noorwegen van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarnaar verzoeker verwijst.

Een schending van zijn recht op een gezins- en familieleven met zijn echtgenote en kinderen wordt dan ook niet aangetoond.

Daarnaast voert verzoeker nog aan dat hij in België inwoont bij zijn broer en hiervan in de eerste bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt.

De Raad kan niet besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven in de eerste bestreden beslissing betreffende een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM inzake verzoekers broer, gezien artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt en de Raad bij het onderzoek naar artikel 8 van het EVRM rekening kan houden met de gegevens die verzoeker zelf verstrekt en met de gegevens van het administratief dossier (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Door er louter op te wijzen dat hij bij zijn broer inwoont, maakt verzoeker nog geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aannemelijk.

Een familieleven met zijn broer, dat beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker laat thans gelden dat hij niet kan terugkeren naar Albanië, nu hij er geen enkel onderkomen heeft, al enige tijd in België verblijft en hij zich hier volledig heeft geïntegreerd. Waar verzoeker laat gelden dat hij geen onderkomen heeft in Albanië en in België volledig geïntegreerd is, beperkt hij zich tot loutere beweringen, die niet worden ondersteund door een begin van bewijs. Verzoeker maakt geen privéleven in België, dat beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Verzoeker laat ten slotte nog gelden dat er geen sprake is van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Verzoeker voert aan dat er evenmin sprake is van wanordelijkheden, strafbare feiten of dat hij een gevaar vormt voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Verzoeker gaat er aan voorbij dat in de eerste bestreden beslissing wordt uiteengezet dat hij op heterdaad werd betrapt voor slagen en verwondingen en bedreigingen en gezien het gewelddadige karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 24 van het Handvest en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van de artikelen 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag aangetoond nog daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van deze artikelen.

2.1.3.5. Verzoeker betwist dat er in zijn hoofd een risico op onderduiken bestaat. In dit verband voegt hij bij zijn verzoekschrift een aantal processen-verbaal waarop telkens zijn adres wordt aangegeven. Daarnaast geeft hij ook nogmaals mee dat hij bij zijn broer verblijft en benadrukt hij dat hij zijn gezin niet kan achterlaten.

In de eerste bestreden beslissing wordt hierover het volgende uiteengezet:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

■ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 17.10.2017 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor slagen en verwondingen . (PV nummer (...)) en bedreigingen (...) van de politiezone van ANTWERPEN

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten/ kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Artikel 1, § 1, 11° van de vreemdelingenwet omschrijft het begrip ‘risico op onderduiken’ als volgt:

“11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken;”

De voormelde § 2 luidt als volgt:

“§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° (...)

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° (...)

5° (...)

6° (...)

7° (...)

8° (...)

9° (...)

10° (...)

11° (...)”

Verzoeker betwist niet dat hij beweerde sinds “17.10.2017 (i)n België te verblijven” en “(u)it het administratief dossier (niet) blijkt (...) dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren” (artikel 1, § 2, 1° van de vreemdelingenwet). Verzoeker betwist evenmin dat hij “zich niet aangemeld (heeft) bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en (hij) (...) geen bewijs (levert) dat hij op hotel logeert” (artikel 1, § 2, 3° van de vreemdelingenwet).

Verzoeker voert aan dat hij steeds zijn adres heeft medegedeeld in het kader van de processen-verbaal en geeft thans nogmaals aan dat hij bij zijn broer verblijft.

De gemachtigde heeft verzoeker niet verweten dat hij geen vaste en gekende verblijfplaats heeft. Door louter hierop te wijzen, toont verzoeker nog niet aan dat de redenen waarom er een risico op onderduiken werd vastgesteld niet deugdelijk zijn. Verzoeker betwist immers niet dat hij zijn verblijf niet op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren en dat hij zich niet binnen de voorziene termijn bij de gemeente heeft aangemeld.

2.1.3.6. In de mate dat verzoeker zou betwisten dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde waar hij aanstipt dat zijn echtgenote klachten tegen hem neerlegt omwille van haar geestestoestand, wordt erop gewezen dat in deze zaak de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij geen termijn voor het vrijwillig vertrek wordt toegestaan, is gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de beslissing tot het niet toekennen van een termijn voor het vrijwillig vertrek kunnen verantwoorden. Met name 1) er is een risico op onderduiken in hoofde van verzoeker omdat hij beweert sinds 17 oktober 2017 in België te verblijven maar uit het administratief dossier niet blijkt dat hij zijn verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren en hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn en hij geen bewijs levert dat hij op hotel logeert (artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet) en 2) verzoeker is een gevaar voor de openbare orde omdat hij op heterdaad werd betrapt voor slagen en verwondingen en bedreigingen (artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet). Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen zonder daarbij een termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. Uit wat hierboven werd uiteengezet volgt dat verzoeker er niet in slaagt om aan te tonen dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd vastgesteld dat er in zijn hoofde een risico op onderduiken is. Bijgevolg heeft verzoeker, daargelaten de vraag of al dan niet op goede gronden kon worden vastgesteld dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde, geen belang bij zijn kritiek op het tweede motief van de eerste bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leiden.

2.1.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, artikel 24 van het Handvest en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.1.3.8. Verzoeker voert een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker stipt aan dat de verwerende partij hem in kennis diende te stellen van het feit dat overwogen werd om ten aanzien van hem een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en hem de kans te geven om hierop te reageren. Verzoeker laat gelden dat deze reactie tevens inhoudt dat hij op een adequate manier zijn standpunt duidelijk kan maken. Verzoeker werpt op dat geen rekening werd gehouden met de elementen die in het gehoor naar boven zijn gekomen. Verzoeker voert aan dat ook niets werd gevraagd over zijn schrik om terug te keren naar zijn land van herkomst. Verzoeker werpt op dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met zijn specifieke situatie, zo lijdt hij aan hepatitis B en heeft hij wel degelijk een medische problematiek. Verzoeker stipt aan dat in de eerste bestreden beslissing daarentegen wordt uiteengezet dat hij geen medische problematiek heeft en artikel 3 van het EVRM niet naar behoren werd onderzocht. Verzoeker voert verder aan dat de eerste bestreden beslissing geen gewag maakt van zijn broer bij wie hij in België inwoont, zodat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden. Tot slot laat verzoeker nog gelden dat er geen afweging werd gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor hem indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

Vooreerst wordt benadrukt dat verzoeker op 20 juni 2019 op verzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken en voorafgaand aan het nemen van de eerste bestreden beslissing werd gehoord.

Verzoeker stipt aan dat de verwerende partij hem in kennis diende te stellen van het feit dat overwogen werd om ten aanzien van hem een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en hem de kans te geven om hierop te reageren.

In het arrest Boudjlida van 11 december 2014, C-249/13 van het Hof van Justitie, stelt het Hof dat indien de derdelander redelijkerwijs kan vermoeden dat hij een terugkeerbesluit kan krijgen, het hoorrecht niet impliceert dat de nationale autoriteit voorafgaandelijk aan dit verplicht gehoor de betrokkene in kennis moet stellen van haar voornemen een dergelijk besluit vast te stellen, noch om hem mee te delen op welke gegevens zij dat besluit wil baseren, noch om hem bedenktijd te geven alvorens hem te horen.

De Raad leest immers in het voormeld arrest:

“55 Daaruit volgt dat het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, niet in die zin moet worden uitgelegd dat die autoriteit gehouden zou zijn de illegaal verblijvende derdelander voorafgaand aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvaardiging van het terugkeerbesluit, in kennis te stellen van haar voornemen om jegens hem een terugkeerbesluit vast te stellen, hem de gegevens mee te delen waarop zij dat besluit wil baseren of ook om hem bedenktijd te gunnen alvorens hem te horen, maar in die zin dat die derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit.

56 Evenwel moet er op worden gewezen, zoals de advocaat-generaal in punt 69 van zijn conclusie heeft opgemerkt, dat er een uitzondering moet worden aanvaard ingeval een derdelander redelijkerwijs niet kan vermoeden welke gegevens tegen hem kunnen worden aangevoerd of ingeval hij objectief pas in staat zou zijn daarop te reageren na eerst bepaalde naspeuringen te hebben gedaan of bepaalde stappen te hebben ondernomen, met name om bewijsstukken te verzamelen.”

De Raad meent dat in het kader van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur hierover naar analogie niet anders moet worden gedacht.

De Raad is van oordeel dat de vragen die verzoeker werden voorgelegd, duidelijk betrekking hebben op zijn banden met België en op eventuele hinderpalen om terug te keren naar zijn land van herkomst. Dit zijn pertinente vragen bij het beogen van een terugkeerbesluit zonder vrijwillige vertrekkertijd. Verzoeker heeft op deze vragen geantwoord en hij kon in het kader van deze vragen eventueel bezwaar uiten.

Verzoeker maakt verder ook niet aannemelijk dat hij niet één van de vier talen uit de vragenlijst, waaronder het Albanees zou beheersen.

Verzoeker voert aan dat hem niets werd gevraagd over zijn schrik om terug te keren naar zijn land van herkomst. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 20 juni 2019 op verzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken en voorafgaand aan het nemen van de eerste bestreden beslissing werd gehoord. Er werd verzoeker een vragenlijst voorgelegd, waarbij de vragen ook in het Albanees werden geformuleerd. Vraag 3 van deze vragenlijst luidde als volgt: *“3. Om welke redenen keerde u niet terug naar uw herkomstland of kan u niet terugkeren naar uw herkomstland”*. Verzoeker antwoordde hierop: *“Ik heb hier familie”*. Het stond verzoeker evenwel vrij om te wijzen op *“zijn schrik om terug te keren naar zijn land van herkomst”*. Het kan de gemachtigde van de bevoegde minister niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met gegevens die verzoeker in het kader van de uitoefening van zijn hoorrecht niet heeft medegedeeld, hoewel hij daartoe expliciet werd bevraagd.

Vraag 6 van dezelfde vragenlijst luidde als volgt: *“Heeft u een ziekte die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland ? Zo ja, welke ziekte?”* Deze vraag wordt in het Nederlands, Frans, Engels en Albanees geformuleerd. Verzoeker beantwoordt deze vraag in het Albanees als volgt: *“Nee”*. Het kan de gemachtigde van de bevoegde minister niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met het gegeven dat verzoeker aan Hepatitis B lijdt, wanneer verzoeker expliciet wordt gevraagd of hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert te reizen of terug te keren naar Albanië en hij deze vraag ontkennend beantwoordt.

Verzoeker erkent dat hij werd gehoord voor het nemen van de eerste bestreden beslissing. Hij voert evenwel aan dat geen rekening werd gehouden met de elementen die in het kader van dit gehoor naar boven zijn gekomen. Verzoeker laat evenwel na concreet toe te lichten met welk element uit zijn gehoor geen dan wel onvoldoende rekening werd gehouden.

Verzoeker verwijst nog naar zijn broer, bij wie hij in België inwoont. Uit het gehoor van 20 juni 2019 blijkt niet dat verzoeker werd bevraagd over het hebben van broers en zussen die in ons land verblijven. Het

vervullen van de hoorplicht heeft evenwel slechts zin voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde minister zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor verzoeker minder nadelige beslissing te nemen. Het is dan ook aan verzoeker om aan te duiden dat hij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Indien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van verzoeker en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden. Dit is *in casu* het geval, nu hoger al werd vastgesteld dat verzoeker geen beschermenswaardig familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn broer aannemelijk maakt.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond.

2.1.3.9. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.1.3.10. Voor het overige laat verzoeker na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen hij geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.1.3.11. Het eerste middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, aan dat luidt als volgt:

“schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van art. 3 en 8 van het EVRM

Verzoeker kreeg een bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.

Dat de beslissing van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art. 3 en 8 van het EVRM, geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Albanië en gedurende 3 jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

IV. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Verzoeker zou verklaard hebben niet aan een medische problematiek te lijden, doch er werd bij verzoeker Hepatitis B vastgesteld en dit reeds begin 2019. Er diende dan ook te worden onderzocht of hij, onder meer omwille van deze problematiek, wel kan terugkeren naar Albanië.

Hierover werd niets gemotiveerd, waardoor er dient afgeleid te worden dat het ook niet onderzocht werd.

Dit getuigt van een onzorgvuldig bestuur waarbij geen rekening wordt gehouden met alle gevaarsfactoren in het land van herkomst en de elementen die van toepassing zijn op verzoeker.

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat het dossier van verzoeker zonder de nodige zorgvuldigheid werd behandeld.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel:

"Wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."⁵

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Er wordt gesteld dat verzoeker, ondanks het feit dat hij twee kinderen heeft, kan terugkeren naar Albanië en dit gezien het gezin niet samenwoont.

De echtgenote en de 2 kinderen van verzoeker verblijven in het Opvangcentrum te L. (...).

Ook zal verzoeker een procedure voor de Familierechtbank opstarten om de voogdij over de kinderen op te eisen en dit gezien de geestestoestand van zijn echtgenote. Dit is ook de reden waarom zij meerdere klachten neerlegt t.a.v. verzoeker en hem zo te verhinderen zijn kinderen te zien.

Het is dan ook zeer onredelijk om het gezin van verzoeker naast zich neer te leggen en te stellen dat moderne communicatie kan worden ingeschakeld om de hechte familierelaties tussen verzoeker en zijn partner en zijn kinderen te onderhouden. Het spreekt voor zich dat de redelijkheid (en tevens artikel 8 EVRM) vereist dat verzoeker in nabijheid van zijn gezin kan blijven!

Eerst en vooral kan verzoeker geenszins terugkeren. Hij heeft geen enkel onderkomen in Albanië. Hij verblijft intussen al enige tijd in België en heeft zich hier volledig geïntegreerd.

Ook verblijft zijn broer in België. Hierover wordt geen melding gemaakt in de motivering van zijn beslissing.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Men houdt geen rekening met de actuele toestand in Albanië en het gevaar dat verzoeker loopt bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst. Hij heeft er geen toekomst en kan niet terugkeren wegens een ernstige schending van artikel 3 EVRM. In plaats van te onderzoeken welke gevaren verzoeker loopt, zeker in het licht van zijn medische problematiek, legt men dit volledig naast zich neer. Er wordt hierover zelfs niets gemotiveerd in de beslissing.

Hieruit volgt dat deze beslissing niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht ernstig geschonden wordt. De motivering is niet pertinent en kan de beslissing rechtvaardigen, noch in rechte dragen.

De motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).⁶

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Er wordt niets onderzocht i.v.m. artikel 3 van het EVRM in het licht van zijn medische problemen. Er wordt hieromtrent enkel gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt."

Er werd reeds in januari 2019 bij verzoeker Hepatitis B vastgesteld en hij wordt hiervoor ook behandeld en opgevolgd door Dokters van de Wereld. Dit diende in het kader van artikel 3 EVRM ernstig onderzocht te worden.

Verwerende partij is zeer kort van stof wat betreft de schending van artikel 3 EVRM. Men baseert zich op het interview van verzoeker, waarvan niet met zekerheid kan gesteld worden dat het conform geldende wetgeving werd afgenomen (infra), zeker niet gezien verzoeker "zou verklaard hebben" dat hij geen medische problemen heeft en er bij hem wel hepatitis B werd vastgesteld, en besluit dan dat er geen schending is. Men heeft geen enkel onderzoek gevoerd naar de actuele situatie in Albanië en de mogelijkheid op mensonterende behandelingen en het gevaar van ernstige mensenrechtenschendingen.

Deze elementen worden niet onderzocht door verwerende partij. Nochtans vereist artikel 3 EVRM dat de overheid de situatie in het land van herkomst onderzoekt en tevens de elementen die worden aangehaald door verzoeker!

Dat deze beslissing getuigt van een ernstig gebrek aan afdoende motivering die de beslissing kan rechtvaardigen en dat ze verder absoluut niet pertinent is. Men heeft geen enkel belangrijk element in aanmerking genomen bij de beoordeling van het dossier van verzoeker. Er wordt niet de minste belangenafweging gemaakt.

Tevens motiveert men dat gezien hij niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen en met zijn echtgenote dat dit niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen heeft, zeker niet indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen bestaat er geen beletsel om deze ouder op te zoeken in diens land van herkomst.

Zoals reeds hierboven aangehaald bestaan er tussen beide ouders een aantal problemen. Verzoeker mag zijn kinderen niet zien en legt ook regelmatig klacht neer bij de politie. Verzoeker heeft reeds meermaals verklaard bij de politie dat dit tot stand komt door de geestestoestand van zijn echtgenote (zie bijlage).

De kinderen zijn nog jong. Deze leeftijd is van aanzienlijk belang in de opvoedingscyclus van de kinderen en geven vorm aan de karaktereigenschappen van een kind. De cruciale ontwikkeling van kinderen speelt zich af gedurende de eerste zes levensjaren!

De verwijdering van de vader, zelfs tijdelijk, zal voor de kinderen een onherstelbaar nadeel met zich meebrengen en zal de familiale hechting tussen vader en kinderen ernstig in de weg staan! Dit is niet redelijk te verantwoorden!

Verwerende partij houdt voor dat verzoeker middels moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn gezin quod non. Dat dit de toets van artikel 8 EVRM niet kan doorstaan! (supra) Temeer gelet op de jeugdige leeftijd van de kinderen! Een affectieve band kan niet door middel van moderne communicatietechnieken worden bereikt.

Dat het duidelijk is dat verzoeker de kans moet krijgen om de opvoeding van zijn kinderen op zich te nemen en dat een eventuele repatriëring naar Albanië een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zou brengen ten opzichte van zijn kinderen.

Men dient zich de vraag te stellen of contact houden via moderne communicatiemiddelen tegemoetkomt aan de opvoedingsvereisten waarop een kind recht heeft om zich volledig te kunnen ontwikkelen en ontplooiën. Verzoeker heeft het recht een gezinsleven en een band met zijn kinderen op te bouwen. Een virtuele band met zijn kinderen, zelfs gedurende een tijdelijke periode, is niet de wens van de wetgever en is in strijd met regelgeving rond opvoeding!

Ook gelet op de geestestoestand van de echtgenote/moeder is het van cruciaal belang dat de vader zijn rol kan blijven uitoefenen.

Verzoeker kan enkel vaststellen dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de werkelijke situatie van verzoeker!

Tenslotte meent verwerende partij dat er een risico bestaat op onderduiken in hoofde van verzoeker.

Op de PV's die verzoeker voegt bij huidig beroep is duidelijk aangegeven op welk adres verzoeker verblijft. Hij verklaart hier ook dat hij bij zijn broer verblijft.

Er bestaat dan ook geen enkel risico op onderduiken in hoofde van verzoeker. Hij kan zijn gezin niet achterlaten.

De motivering i.v.m. het risico op onderduiken in hoofde van verzoeker is onterecht.

Vervolgens schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel omtrent het inreisverbod

Dat de motivering m.b.t. het inreisverbod onvoldoende is.

Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: " Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiele motiveringsplicht werd aangenomen." De motivering van dit arrest is natuurlijk ook van toepassing in huidig geschil zeker gezien de gevolgen van een inreisverbod van 3 jaar zodanig groot zijn.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker en de actuele situatie in het land van herkomst.

Verwerende partij schendt dan ook in deze bestreden beslissing zwaar de motiveringsverplichting gezien zij niet afdoende verantwoordt waarom in casu een inreisverbod voor de maximale termijn van 3 jaar opgelegd moet worden.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoeker. Verzoeker mag immers 3 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet betreden, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Men tracht kost wat kost een negatieve beslissing te nemen, zonder een afweging te maken in het dossier van verzoeker!

Verwerende partij weigert rekening te houden met alle en het geheel van elementen.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing.

Verzoeker wenst een band te onderhouden met zijn kinderen, wat niet mogelijk is indien hij België dient te verlaten en voor een periode van 3 jaar niet meer kan terugkeren.

Schending van de hoorplicht

De beslissing geeft aan dat verzoeker werd gehoord op 19.06.2019 door de PZ Antwerpen.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

3. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;

4. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend.

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat de belangen van verzoeker ernstig worden aangetast aangezien hij wordt blootgesteld aan een schending van artikel 3 EVRM.

Aan verzoeker wordt in casu een inreisverbod opgelegd tevens in toepassing van artikel 7, alinea 1, °3 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel inreisverbod uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een inreisverbod te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr. 184.616 in RVV 202254). Deze reactie houdt tevens in dat hij op een adequate manier zijn standpunt kan duidelijk maken.

Men heeft na het horen van verzoeker op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de elementen die in zijn gehoor naar boven zijn gekomen. Bovendien werd hem niets gevraagd over zijn schrik om terug te keren naar zijn land van herkomst. Het is duidelijk dat de hoorplicht hier enkel gepercipieerd werd als loutere formaliteit en niet als procedureel element dat mee de beslissing vorm dient te geven, rekening houdend met alles wat in dit gehoor naar boven komt.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Verzoeker lijdt aan Hepatitis B en heeft dus wel degelijk een medische problematiek. Nochtans wordt in de beslissing gemotiveerd dat dit niet het geval zou zijn alsook is dit de reden om art. 3 van het EVRM niet naar behoren te onderzoeken.

Er wordt tevens niet vermeld dat verzoeker in België nog een broer heeft, waarbij hij woont.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoeker indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot deze beslissing.

IV.2. Schending van art. 8 van het EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een relatie onderhoudt met zijn kinderen.

In dit dossier wordt geen enkele belangenafweging gemaakt hoewel de fair - balance toets onontbeerlijk is bij het nemen van een beslissing om het grondgebied te verlaten en gedurende 3 jaar niet kan terugkeren. Men dient een afweging te maken tussen de belangen van de vreemdeling en die van de overheid bij het nemen van een uitwijzingsbeslissing. Indien men vaststelt dat de voordelen voor de overheid gering zijn ten opzichte van het voordeel voor de vreemdeling, dan dient men zich te onthouden van het nemen van een beslissing om het grondgebied te verlaten/inreisverbod.

Ook een toetsing aan de mensenrechten zoals vastgelegd in het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is onontbeerlijk in onderhavig dossier. Met name artikel 8 EVRM dient grondig te worden onderzocht om na te gaan of deze bepaling niet geschonden wordt!

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende: (...)

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu dient te worden opgemerkt dat verwerende partij heeft nagelaten de ouderlijke relatie die tussen verzoeker en zijn kinderen bestaat te onderzoeken en hieraan het nodige belang te hechten en dit omwille van het feit dat zij niet samenwonen.

Ondanks dat verzoeker niet samenwoont met zijn kinderen, staat het ontegensprekelijk vast dat verzoeker samen met zijn twee kinderen een gezin vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Ook onderhoudt hij een familieband met zijn broer, waarover in de beslissing niets vermeld wordt en waarvan uitgegaan moet worden dat dit niet onderzocht werd.

Bijgevolg is de vraag of er wel of geen "gezinsleven" bestaat in wezen een vraag die feitelijk afhankelijk is van het werkelijke bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden. Men dient daarom de facto familiebanden te bekijken conform de rechtspraak van het EHRM. Volgende feitelijke elementen vormen bij die beoordeling belangrijke toetsstenen:

- *Wonen de betrokkenen samen? Zelfs bij ontstentenis van enige wettelijke erkenning van het gezinsleven;⁷*
- *De lengte van de relatie;*
- *De toewijding van de vader naar zijn kinderen;*

Uit de bestreden beslissing kan enkel worden afgeleid dat met geen van de belangrijke toetsstenen van artikel 8 EVRM rekening werd gehouden alvorens een beslissing te nemen. De genomen beslissing schendt manifest artikel 8 EVRM!

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen, maar dat dit in onderhavig dossier geenszins gebeurd is.

Een terugkeer naar het land van herkomst zou voor verzoeker zware gevolgen met zich meebrengen, vnl. op basis van zijn gezinsleven met zijn kinderen.

Hij kan om die redenen niet terugkeren naar Albanië, OOK NIET TIJDELIJK!

Ook onderhoudt hij een band met zijn broer. Hiermee werd geen rekening gehouden in de bestreden beslissing. Nochtans heeft hij meermaals aangegeven bij zijn broer te wonen. Dit diende onderzocht te worden door verwerende partij alvorens een beslissing te nemen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of

vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoeker en zijn kinderen gerespecteerd te worden!

IV.3. Schending van het Internationale Verdrag betreffende de Rechten van het Kind (IVRK)

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "(...)"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind. De kinderen van verzoeker hebben het recht om verzoeker te kennen en door hem te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7, § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

"Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd."

De kinderen hebben recht op een relatie met verzoeker en aldus kan hij absoluut niet terugkeren naar Albanië en zijn kinderen achterlaten, zeker niet in het licht van de geestestoestand van de echtgenote van verzoeker.

Tevens geldt artikel 9 van het Internationale Verdrag betreffende de Rechten van het Kind: "(...)"

Dat het duidelijk is dat de kinderen van verzoeker het recht hebben een band met verzoeker, hun vader, te onderhouden en dat zij die kansen ook moeten kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders. Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat duidelijk mag blijken dat dit hier niet het geval is!

Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, nl: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011

In dit arrest wordt het volgende vermeld:

§4. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Court's judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had also assumed their daily care since her separation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children's lives.

§5. Also, an equally important consequence of the said judgment of 24 May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.

§6. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two-year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the decisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their separation would be permanent or temporary is in the realm of speculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnerable, as held by the minority of the Supreme Court.

Verwerende partij dient rekening te houden met de kinderen van verzoeker en faalt erin dit te doen! Integendeel zelfs!

Het EHRM heeft in haar rechtspraak bevestigd dat het belang van minderjarige kinderen in overweging moet worden genomen bij de evenwichtsoefening die moet worden gemaakt wanneer een Overheid een beslissing moet nemen over een verblijfskwestie. Bij deze evenwichtsoefening dient men ook rekening te houden met de moeilijkheid die een minderjarig kind zal/kan ervaren bij een terugkeer naar het land van herkomst van zijn ouder (EHRM 3 oktober 2014, JEUNESSE t. Nederland)

Het Hof oordeelde als volgt:

"Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order

to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly involved by it."

(Eigen markering)

Het Hof wijst op artikel 3 IVRK dat stelt dat nationale instanties het belang van het kind als voornaamste overweging bij hun uitspraken moeten betrekken.

Ook artikel 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is noemenswaardig. Het bepaalt het volgende:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13 NL

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist"

(Eigen markering)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erkent de directe werking van dit artikel waarbij de belangen van het kind een essentiële overweging moeten vormen. De Raad interpreteert deze bepaling in het licht van artikel 3 IVRK, waardoor dit ook geldt voor beslissingen die onrechtstreeks kinderen raken.⁸ Hoe dan ook staat het vast dat het belang van het kind een essentiële overweging is die nauwkeurig dient te worden onderzocht met daarin begrepen een "fair-balance" toets met respect voor de mensenrechten.

IV.4. Schending van art. 3 EVRM

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst, zal art 3 EVRM geschonden worden.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"(...)".

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verwerende partij faalt in haar beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken. Verzoeker lijdt aan Hepatitis B.

Er wordt hiervan gemotiveerd dat:

"Betrokkene verklaart geen medische -problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt."

Ook hieromtrent werd dan ook niets onderzocht. Verwerende partij weigert de situatie in het land van herkomst te onderzoeken, niet enkel m.b.t. de actuele politieke toestand, doch ook m.b.t. de medische problematiek van verzoeker.

Dat verwerende partij dit op geen enkele manier onderzoekt in haar beslissing. Dit is flagrant onzorgvuldig!

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is en dat er een reële dreiging is voor de veiligheid van verzoeker.

(...)

VI. Besluit:

Dat gelet op het ernstig middel van verzoeker, verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissingen te willen vernietigen en te schorsen omwille van de gebrekkige motivering, onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!!"

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals onder punt 2.1.2. uiteengezet.

2.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name waarom verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat er een risico op onderduiken bestaat nu verzoeker *“beweert sinds 17.10.17 in België te verblijven”* en *“(u)it het administratief dossier (...) niet (blijkt) dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren”* en hij *“zich niet (heeft) aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en (...) geen bewijs (levert) dat hij op hotel logeert.”* Daarnaast wordt er tevens op gewezen dat verzoeker op heterdaad werd betrapt voor slagen en verwondingen en bedreigingen en gezien het gewelddadige karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Daarnaast worden in deze beslissing de specifieke omstandigheden aangehaald waarom een termijn van drie jaar proportioneel wordt geacht, met name *“(g)ezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”,* hij *“niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden”,* waarbij nog wordt gewezen op *“het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde”*. Tevens wordt nog overwogen dat de gemachtigde van de minister bij zijn verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. In dit verband wordt er in de tweede bestreden beslissing op gewezen dat verzoeker heeft verklaard dat hij een vrouw en drie kinderen heeft in België, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat hij met hen samenwoont, dat dit *“niet dezelfde ontwrichtende impact (heeft) op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst.”* Daarnaast wordt er nog op gewezen dat *“het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft”* *“niet (kan) worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden.”* Hierbij wordt er tevens nog op gewezen dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is en verzoeker verklaart geen medische problemen te hebben.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de tweede bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de tweede bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

2.2.3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*.

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door geen rekening te houden met alle elementen van het dossier. Verzoeker licht toe dat hij zou hebben verklaard niet aan een medische problematiek te lijden, maar er bij hem wel Hepatitis B werd vastgesteld en dit al sinds

begin 2019. Verzoeker laat gelden dat dan ook dient te worden onderzocht of hij wel kan terugkeren naar Albanië.

Het betoog van verzoeker is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, en niet tegen de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod. Het betoog inzake de terugkeer wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Waar verzoeker nog opwerpt dat over zijn Hepatitis B in de tweede bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd, lijkt verzoeker volgende motieven van deze beslissing uit het oog te verliezen:

“Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

In de mate dat verzoeker er zich over beklaagt dat geen rekening werd gehouden met zijn Hepatitis B, wordt gewezen op het volgende. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 20 juni 2019 op verzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken en voorafgaand aan het nemen van de tweede bestreden beslissing werd gehoord. Er werd verzoeker een vragenlijst voorgelegd. Vraag 6 van deze vragenlijst luidde als volgt: *“Heeft u een ziekte die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland ? Zo ja, welke ziekte?”* Deze vraag wordt in het Nederlands, Frans, Engels en Albanees gesteld. Verzoeker beantwoordt deze vraag in het Albanees als volgt: *“Nee”*. Het stond verzoeker vrij om aan te geven dat hij aan Hepatitis B lijdt. Het kan de gemachtigde van de bevoegde minister niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met gegevens die verzoeker in het kader van de uitoefening van zijn hoorrecht niet heeft medegedeeld, hoewel hij daartoe expliciet werd bevraagd.

Verzoeker werpt op dat hij niet kan terugkeren naar Albanië, nu hij daar geen enkel onderkomen heeft, al enige tijd in België verblijft en hij zich hier volledig heeft geïntegreerd. Het betoog van verzoeker is opnieuw gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Waar hij stelt geen onderkomen in Albanië te hebben en geïntegreerd te zijn in de Belgische samenleving, beperkt verzoeker zich daarenboven tot een loutere bewering die niet wordt ondersteund door een begin van bewijs.

Verzoeker voert verder aan dat geen rekening werd gehouden met de actuele toestand in Albanië en het gevaar dat hij er loopt in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst. Andermaal lijkt het betoog van verzoeker gericht te zijn tegen de eerste bestreden beslissing. Ten overvloede wordt gewezen op het volgende. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker brengt *in casu* geen elementen aan waaruit zou blijken dat hij een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen waarmee bij het nemen van de tweede bestreden beslissing geen rekening werd gehouden en waarmee de gemachtigde rekening kon hebben gehouden.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.3.4. Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, waarbij ook wordt verwezen naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, de artikelen 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest, kan worden verwezen naar wat hoger onder punt 2.1.3.4. in dat verband werd uiteengezet.

2.2.3.5. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
(...)
§ 2 (...)
§ 3 (...)"

De motieven voor het opleggen van het inreisverbod zijn de volgende:

"Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 17.10.17 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor slagen en verwondingen . (PV nummer (...)) en bedreigingen (...) van de politiezone van ANTWERPEN

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten/ kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van (aantal) jaar dat hem/haar betekend werd op (datum)."

De motieven voor de termijn van twee jaar luiden als volgt:

"Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart dat hij een vrouw en drie kinderen heeft in België

Uit het administratief dossier blijkt dat hij niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen noch met zijn echtgenote. Dit heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten/ kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Verzoeker betwist dat er in zijn hoofd een risico op onderduiken bestaat en licht dit toe.

Thans wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet en wordt uiteengezet dat "(d)e beslissing tot verwijdering van 20.06.2019

(gepaard) gaat (...) met dit inreisverbod" en er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Tegen deze beslissing werd een annulatieberoep ingediend. Uit de bespreking onder punten 2.1.3.1. tot en met 2.1.3.11 van huidig arrest van het middel opgeworpen tegen de eerste bestreden beslissing, blijkt dat het beroep tot nietigverklaring ongegrond is in de mate dat het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. Verzoeker uit wat betreft het risico op onderduiken kritiek die betrekking heeft op de verwijderingsmaatregel, die niet de bestreden beslissing van dit middelonderdeel vormt. Dit onderdeel van het middel is niet dienstig (RvS 29 mei 2018, nr. 241.634).

Waar verzoeker verwijst naar het arrest met nummer 92 111 van 27 november 2012 van de Raad, wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu in tegenstelling tot het arrest waarnaar hij verwijst in deze zaak wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval en er geenszins zonder onderzoek naar de specifieke omstandigheden van zijn geval werd overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod voor de maximale termijn van drie jaar. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de tweede bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Verzoeker stipt nog aan dat de gemachtigde rekening dient te houden met de specifieke situatie, met het volledig dossier en alle aangehaalde elementen en stukken. Verzoeker voert aan dat hij een band wil onderhouden met zijn kinderen wat niet mogelijk is indien hij België dient te verlaten en voor een periode van drie jaar niet kan terugkeren. Verzoeker toont evenwel niet aan dat zijn kinderen gemachtigd of gerechtigd zijn op een verblijf van meer dan drie maanden op het Schengengrondgebied. Verzoeker brengt geen specifieke omstandigheden bij waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de tweede bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.2.3.7. Verzoeker voert een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker stipt aan dat de verwerende partij hem in kennis diende te stellen van het feit dat overwogen werd om ten aanzien van hem een inreisverbod te nemen en hem de kans te geven om hierop te reageren. Verzoeker laat gelden dat deze reactie tevens inhoudt dat hij op een adequate manier zijn standpunt duidelijk kan maken. Verzoeker werpt op dat dat geen rekening werd gehouden met de elementen die in het gehoor naar boven zijn gekomen. Verzoeker voert aan dat ook niets werd gevraagd over zijn schrik om terug te keren naar zijn land van herkomst. Verzoeker werpt op dat de gemachtigde bij het nemen van de tweede bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met zijn specifieke situatie, zo lijdt hij aan hepatitis B en heeft hij wel degelijk een medische problematiek. Verzoeker stipt aan dat in de tweede bestreden beslissing daarentegen wordt uiteengezet dat hij geen medische problematiek heeft en artikel 3 van het EVRM niet naar behoren werd onderzocht. Verzoeker voert verder aan dat de tweede bestreden beslissing geen gewag maakt van zijn broer bij wie hij in België inwoont, zodat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden. Tot slot laat verzoeker nog gelden dat er geen afweging werd gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor hem indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

Vooreerst wordt benadrukt dat verzoeker op 20 juni 2019 op verzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken en voorafgaand aan het nemen van de tweede bestreden beslissing werd gehoord.

Verzoeker voert aan dat hem niets werd gevraagd over zijn schrik om terug te keren naar zijn land van herkomst. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 20 juni 2019 op verzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken en voorafgaand aan het nemen van de tweede bestreden beslissing werd gehoord. Er werd verzoeker een vragenlijst voorgelegd. Vraag 3 van deze vragenlijst luidde als

volgt: “3. Om welke redenen keerde u niet terug naar uw herkomstland of kan u niet terugkeren naar uw herkomstland”. Deze vraag wordt in het Nederlands, Frans, Engels en Albanees geformuleerd. Verzoeker antwoordde hierop: “Ik heb hier familie”. Het stond verzoeker vrij om te wijzen op “zijn schrik om terug te keren naar zijn land van herkomst”. Het kan de gemachtigde van de bevoegde minister niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met gegevens die verzoeker in het kader van de uitoefening van zijn hoorrecht niet heeft medegedeeld, hoewel hij daartoe expliciet werd bevraagd.

Vraag 6 van voornoemde vragenlijst luidde als volgt: “Heeft u een ziekte die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland ? Zo ja, welke ziekte?” Deze vraag wordt in het Nederlands, Frans, Engels en Albanees geformuleerd. Verzoeker beantwoordt deze vraag in het Albanees als volgt: “Nee”. Het kan de gemachtigde van de bevoegde minister niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met het gegeven dat verzoeker aan Hepatitis B lijdt, wanneer verzoeker expliciet wordt gevraagd of hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert te reizen of terug te keren naar Albanië en hij deze vraag ontkennend beantwoordt.

Verzoeker laat wel gelden dat geen rekening werd gehouden bij het nemen van de tweede bestreden beslissing met de elementen die in zijn gehoor naar boven zijn gekomen, maar hij laat na *in concreto* toe te lichten met welk element dan wel geen rekening werd gehouden.

Verzoeker verwijst nog naar zijn broer, bij wie hij in België inwoont. Uit het gehoor van 20 juni 2019 blijkt niet dat verzoeker werd bevraagd over het hebben van broers en zussen die in ons land verblijven. Het vervullen van de hoorplicht heeft evenwel slechts zin voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde minister zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor verzoeker minder nadelige beslissing te nemen. Het is dan ook aan verzoeker om aan te duiden dat hij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Indien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van verzoeker en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden. Dit is *in casu* het geval, nu hoger al werd vastgesteld dat verzoeker geen beschermenswaardig familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn broer aannemelijk maakt.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond.

2.2.3.8. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.2.3.9. Voor het overige laat verzoeker na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen hij geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.3.10. Het enig middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing is, in de mate dat het onvankelijk is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van

het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET